

Núm. 76

Any XIX

JULIOL 2003

Els Lluïsos d'Horta

CENTRE
PARROQUIAL
D'HORTA

MEMBRES DE LA COMISSIÓ PARROQUIAL D'INICIATIVES D'HORTA

SUMARI

SUMARI

Poesia	2
El nostre Consiliari	3
Necrològiques	4
Festes de Sant Lluís	5
Esbart folklòric d'Horta	7
Entrevista	8
Festes de Sant Lluís. "La nena s'ha fet gran"	10
Excursionisme	12
El raconet infantil	14
Vocalia d'animació infantil	15
Tennis taula	15
Teatre	16
El racó dels Lluïsos	16
Sala de lectura	17
Aquest món tan nostre	18

SALUT

- Urgències Mèdiques: 061
- Servei Català de la Salut: 93 403 85 85
- Sanitat Respom: 902 111 444 (24 hores del dia)
- Coordinadors d'Usuaris de la Sanitat: 93 302 41 38

INFORMACIÓ GENERAL

- Atenció Ciutadana: 012
- Departament de Benestar Social: 900 300 500
- Insserso: 91 363 89 09
- Informació Municipal: 010
- Informació Telefònica: 3003
- Telèfon d'Atenció al Consumidor: 012
Resol dubtes, qüestions... I al mateix temps atén reclamacions dels consumidors

CENTRE PARROQUIAL D'HORTA

Feliu i Codina, 7 i 9

08031 Barcelona

Tel. 93 427 73 27

e-mail: info@lluïsohorta.org

<http://www lluïsohorta.org>

Han col·laborat en aquest número:

Bartrolí, Joan	Saló, Mercè
Busquets, Roser	Serra, Dora
Casals, Quim	Solé, Pere
Cassina, Helena	Terrats, Mateu
Gausachs, Manuel (corrector)	(Consiliari)
Lara, Carmina	
Magrans, Josep	
Martí, Pilar	
Penalba, Francesc	
Reguard, Montserrat	
Rolig, Enric	

BRÒFEC ESTIU

Quan la calor a tots apreta
i de l'aire ni un alè
mou la fulla que s'asseca
i fa un so que cau de ple...

Quan l'estiu ens aclapara
de xafogor ofegant
i del riu s'esvaeix l'aigua
i es va pansint tot el camp...

Quan del cel no cau ni gota
de fa temps, i es mor d'eixut
tota planta, i res no brota
ni cap arbre dona fruit...

Quan la tarda, calçigada,
es clivella i alça pois...,
i és en va llaurar l'arada
i sols hi ha ressecs rostolls...

Quan el baf encès de l'aire
encallitja l'horitzó...
i emmudeix l'ocell cantaire
i es marceix la flor al balcó...

El cor meu també sospira,
car, per més que em plau l'estiu,
sent recança de la vida
vegetal que no somriu...

Per aquesta Natura viva
que es vestia amb mantell verd
i que es torna esmortelida
i fa el món com un desert...

Si prompte no hi posa cura
la pluja vivificant
que ens envii de l'altura
el bon Déu, per la ventura
d'aquest camp que estimo tant!

Joan Bartrolí i Bonany

FINAL DE CURS

És un fet constatat que el ritme de la major part de les nostres activitats està molt més marcat pel que acostumem a anomenar "el curs" que no pas pels anys naturals. Aquests dies de començament d'estiu no hi ha grup, entitat o associació que no celebri, d'una manera o altra, el seu final de curs. També el nostre Centre Parroquial. I més que de fer revisions o avaluacions (això queda per als alumnes i professors d'escoles, instituts i universitats), es tracta normalment de fer una reunió festiva, en la qual sol ocupar un lloc preferent la trobada al voltant de la taula.

En un món que tendeix a l'anonimat, a l'individualisme i a la despersonalització, i també a l'eficàcia i a allò que és utilitari, pot ser bo que valorem què poden significar i com ens poden enriquir aquests àpats festius de "final de curs". No es tracta d'un *bufet lliure* on menjar fins a la sacietat, ni tampoc d'un *self service* d'autopista per reposar les forces d'una manera pràctica i ràpida, ni de dinars o sopars de treball: es tracta d'un pretext per estar junts al voltant d'una taula. I el de menys és el que hi ha sobre la taula: el que importa són els que estan asseguts i el que els uneix. Prendre consciència que abans que socis, membres de juntes, responsables de seccions... són persones, i que no tot s'acaba amb la feina: cal saber donar importància i temps a allò que és festiu i gratuït.

"Hi ha qui mata el pare", s'ha dit; però hi ha gent "que mata el nen". Potser hem "mort el nen" que hi ha en el nostre interior, a força

d'eficiència i de realisme mal entès. Potser, endormiscats per mil preocupacions quotidianes, o aclaparats pels apressants problemes del nostre món, hem oblidat deixar un lloc en la nostra vida per als somnis, per a l'esperança, per a la tendresa. I potser no acabem de percebre que això va assecant la nostra vitalitat, la nostra creativitat, la nostra capacitat de ser feliços i de gaudir profundament de la vida, més enllà de les satisfaccions més primàries i de moda. Potser ens convé despertar novament el nen que portem dins i deixar-li mirar el nostre món i els nostres éssers estimats, per recuperar aquesta brillantor d'il·lusió que segurament es reflecteix en els seus ulls.

La persona humana viu travessada per una set de felicitat virtualment infinita. Una set potser negada, potser dissimulada sota disfresses més o menys elaborades. Som éssers oberts, no tancats; projectats cap enfora de nosaltres mateixos, estesos cap al futur pel desig. Viure és caminar: i caminem atrets pel bé, la bellesa, la veritat. Podem posar-hi mil noms, i cap no acabarà de satisfer-nos del tot. Però, en qualsevol cas, caminem per aconseguir un Horitzó. Tret que, cansats o desesperançats, ens asseguem al costat del camí "a deixar passar el temps", a esperar la mort.

Ves per on, la qüestió del "final de curs" i dels àpats amb què el celebrem m'ha portat molt lluny. Tan lluny com aquest Horitzó últim que —en la nostra tradició cristiana, justament— ha pres la forma d'un banquet, el banquet del Regne del cel, que Déu té preparat per a tota la humanitat.

H O R U S

JOIERIA - RELLOTGERIA

Lisboa, 3-5 - Telèfon 93 357 65 54 - 08032 BARCELONA

Una criatura pot ensenyar tres coses a un adult:

- 1a. A posar-se content sense cap motiu.
- 2a. A estar sempre ocupat en alguna cosa.
- 3a. A saber exigir, amb tota la força, allò que desitja.

PAULO COELHO

NECROLÒGIQUES

FERRAN BAYÉS I ARAGALL † 23/6/2003

Àvui, dia de Sant Joan, ens assabentem que en Ferran Bayés ens ha deixat per sempre. M'ha aclaparat! En Ferran era tan lluitador, tan optimista! Havia vençut tràngols enormes d'ençà que va ser atropellat. No creia pas veure'l caminar mal més des d'aquells preterits dies... I se'n va sortir i va ser l'home valent, el noi disposat a fer per al seu barri el que fos. El vaig anar a trobar el passat novembre del 2002 per si volia participar en el Retaulle de Verdaguer que preparàvem per a la Parròquia. Tant ell com la Maria Rosa es van posar a la nostra disposició.

"Per qualsevol entitat o moviment d'Horta, compteu amb nosaltres. Estarem sempre oberts a tots els vents".

És cert: en Ferran era un fill d'Horta i tots hem estat la seva família. L'hem vist tants anys actuant a casa nostra, a l'esbart, sota les ordes del senyor Castells; al teatre, des de ben jove, admirant-nos amb les seves acusacions d'home ferm, amb aquella veu de tro que imposava respecte...; en presentacions de festivals...; allà on se'l demanés.

El plorem, com es plora la pèrdua d'un germà! Que les portes del Paradís s'obrin de bat a bat per acollir-te, Ferran!

Dora Serra

Ferran Bayés col·labora amb l'esbart "Nadal dins la missa 1998"

Voldria dir unes paraules de comiat per al Ferran: Saps què pensava àvui? Que m'agradaria que la roda de la vida deixés de donar voltes i que poguéssim tenir la sort de seguir gaudint del teu bon humor i de la teva extraordinària capacitat d'alegrar-nos a tots. Com vèrem riure, el dissabte, al "Pa amb tomàquet"! Feies una cara de nen entremaliat, amb la gorra al revés i traient la llengua!

Nosaltres, el grup de l'Esbart, hem gaudit de la teva companyia i la de la Maria Rosa en la quantitat de vegades que ens heu ajudat: dirigint Pastorets, presentant festivals... Recordes aquell any del 50è Aniversari, que feies de cosí de l'Antonio Banderas, i que només sortir a l'escenari tothom reia?

"Al públic no se l'aplaudeix! Es mereix molt de respecte" deies. No em trec aquesta frase del cap. Tu no eres persona de molt pontificar, però hi ha coses que són veritats immutables, i aquesta n'és una. Crec que ens volles fer entendre que tothom ha de saber on deu estar en cada moment i que no s'han de canviar els papers.

El dia de l'enterrament, en Domènec Serra em comentava com recordava aquells "balls de bastons" i aquelles "gitanes" que havieu ballat plegats. Ho veus? Tothom et recorda per alguna cosa. Això demostra l'empremta que ens has deixat.

Eres compidor, el que més! Si es quedava a una hora, allà hi eres tu, encara que els altres fossin una mica "olies" i arribéssim tard. Tantes coses! Disposat a col·laborar amb tot el teu barri: rues, cavalcades... Si no podies ballar, anaves caminant, amb el teu bastó del qual en feies broma...

Ha estat un privilegi haver-te conegut i haver pogut tenir una bona relació amb tu.

Mercè Saló

FRANCISCA BERNEDA I DORDAL

El 27/6/03 moria la nostra Cisqueta a l'edat de 93 anys, després de quasi tres mesos de patiment, a l'hospital.

Nascuda a Horta l'any 1910, estava emparentada amb moltes famílies del barri. Sòcia dels Lluïsos, era una persona molt popular en el nostre ambient.

Des dels 17 anys feia tasques de "sagrístana" a la nostra parròquia. Ningú com ella, no sabrà mai els quilos d'arròs que ha recollit del pati de l'església, i les estadístiques de casaments, de bateigs, de funerals i les replicades de campanes de les misses. Tots els llibres d'alguia beneïda que ella repartia... Quants rosaris haurà resat? Només Déu i Maria ho saben.

La seva vida ha estat un exemple de fe i d'espiritualitat que li ha proporcionat un gran sentit a la seva existència. La dedicació que ha ofert a la família i als amics, quan era necessari, farà que la trobem a faltar molt.

Era d'aquelles persones que, tot i les exigències de caràcter, era agradable de trobar-la sovint pel carrer i parlar-hi abastament de tot. Era la seva gran passió.

Mai no li podrem agrair tot el que ha fet pel bé de la nostra Comunitat i també pels Lluïsos. Tenia cura d'endrecar l'altar de Sant Lluís de l'església parroquial i recordar als membres de la junta que el dia del patronatge no hi manqués un ram de flors.

Des de feia temps era membre de Vida Creixent i participava en les seves activitats de manera constant.

Ara tan sols ens queda demanar-li l'últim favor: que des del cel ens faci un racó per aplegar-nos tots junts a la Casa del Pare quan siguem cridats.

Gràcies, Cisqueta. Descansa en pau i que la llum perpètua t'il·lumini.

Enric Roig

MERCERIA

Mercat d'Horta • Tendes G-H • Tel. 93 429 34 35

FESTES DE SANT LLUÍS

Aquestes festes les comencem ja el mes de maig. Recordem el dia 11, la magnífica celebració de la TERCERA MOSTRA GASTRONÒMICA. Quins plats més ben cuinats! Quina corrua de parroquians anant a triar les llepolies preferides!

Gastronomia
Foto: Dora Serra

Els menuts, els de la Vokalía d'Animació Infantil, el dia abans ja també feren de cuiners, pastant farina i coent galetes...

Festa de Sant Lluís, l'excursió del dia 24/5/03, amb la qual s'homenatjava totes les professores de Manualitats.

Festa de Sant Lluís, el XXXI concurs de diapositives, del qual se'n donà el següent veredictes el dia 1/6/03:

Premi d'honor: Lema **Pau**, de Carles Verdú, de Barcelona.

Primer Prem: Títol **Luz**, d'Antonio Pulido, de Viladecans.

Joan J. Preixes, Delegat de Benestar Social i Família de la Generalitat ens visita

Segon Premi: Títol **Casa Roja**, de Mª Lluïsa Vizcaino, de Cerdanyola.

Tercer Premi: Títol **S/T 2**, de Miquel Parreño, de Barcelona.

Primer Premi Social: Títol **Aigua 3**, de Pere Solé i Serra.

Segon Premi Social: Títol **S/T 2**, d'Eduard Gómez Anton.

Felicitats, guanyadors!

I també comptem com a Festes de Sant Lluís el fi de curs de danses, i el de Manualitats i el de totes les seccions, perquè ara ja fa massa calor i necessitem fer un respir!

Una lliçó de "frivolitat"

Avui, dissabte dia 21 de juny, Sant Lluís Gonzaga, fem la culminació dels actes en honor del nostre patró: la festa al carrer. Per unes hores ens hem sentit amos del carrer de Feliu i Codina, sense còcxes, tot per a les persones, grans i petits.

Banderoles de colors voleiaven quan el vent (molt escàs) les empenyia... Taules amb jugadors d'escacs, de tennis taula, de dibuixants, de maquilladors... Un empostissat on s'improvisa un escenari amb cortines i llums per on desfilen els dansaires més petits de la casa, d'altres de més grans... una colla de jovent que presenta uns gags còmics... la colla de la fotogràfica que exposa els seus treballs i els sotmet a la valoració popular... Cua per votar el millor treball... (Quina cua, Déu meu! i quin tip de fer sumes, després!)

Una missa familiar a la sala del tennis taula. Es va escolant la tarda i preparen taules per al sopar: 200 persones que menjaran mongetes amb botifarra (les botifarres fa estona que

s'estan coent en una barbacoa instal·lada a tocar de la paret de can Caparrada).

Festa al carrer
Foto: Vicenç Taberner

I després arriben les havaneres i el cremat.

El grup d'havaneres Marejol refila una cançó rere l'altra. L'ambient es caldeja, el públic participa en els cants que coneix i en Ricard Penya-roja, un dels integrants del grup, comença a dedicar cançons a socis concrets de casa nostra. Ens coneix bé, en Ricard, perquè ell i el seu fill també són socis dels Lluïsos. Ens ha explicat que el seu pare

(fill d'Horta, com l'avi i el besavi) jugava al frontó amb en Pere Solé i Sans i altres socis. Al seu pare li deien *el Farreret*, i la seva mare, que encara és viva, és la Tuietes Casas, nascuda al corraló de can Mayol, o sia, al carrer Baix de Mariner. En la seva joventut ajudava la família, traguers, que repartien la bugada neta que rentaven les bugaderes d'Horta... L'avi era en Pauet de can Bransi...

És curiós fer història! Una festa al carrer ens fa oblidar el calendari i el passat es fa present... Canvien els costums, les modes, els objectes..., però les persones arrosseguem un pòsit inesborrable de vivències, d'arrels d'aquest meravellós arbre de la vida!

Si sant Lluís, aquell jove jesuïta que va viure al segle XVI, fos avui entre nosaltres, potser seria membre de la VAI i couria botifarres al costat d'en Pere i la Núria... Potser jugaria a cartes amb la colla del bar... Potser ballaria a l'Esbart i faria comèdia com un més dels joves... Potser... Qui sap...

Estic segura d'una cosa. El jove Lluís, jesuïta, repartiria alegria a mans plenes. Aquest és el llegat que ens ha deixat: Siguem portadors d'alegria!

Dora Serra

Club de Bitlles Siuranenc d'Horta
c/ Feliu i Codina 7-9
08031 Barcelona
CIF: G-61053989

**FINAL NACIONAL JOCS ESCOLARS
BITLLES CATALANES**

Gandesa, 24 de maig de 2003

**CATEGORIA INFANTIL
ANATOL COSOI
CAMPIO DE CATALUNYA**

**DAVID BASCO
SOTS-CAMPIO**

FELICITATS A TOTS

SI VOLS JUGAR A BITLLES CATALANES
POSA'T EN CONTACTE AMB NOSALTRES:
TONI SOLÉ mòbil: 699728207
e-mail: tonisole@hotmail.com

Tintoreria Industrial
PENALBA

Neteja professional de:

- Catifes de tota mena
- Cortines-sofàs i tapisseria
- Edredons nòrdics-mantes
- Ant-napa i altres pells
- Arranjament de peces de vesir

Carrer Horta, 69
08030 Barcelona

Tel. 93 429 06 65
Fax 93 429 47 44

ESBART FOLKLÒRIC D'HORTA

RODA D'ESBARTS CATALÒNIA

Trocarem tres quarts de deu al campionar i l'haurem tocant ja estíva esperant que pugés el personal que havia d'anar a Terrassa. Era el matí del dia 6 d'abril de 2003. A Terrassa hi havia la XXV Trobada de la Roda d'Esbarts Catalònia, en la qual participaven els nostres grups Infantil i Juvenil.

El dia acompanyava i el Festival va ser molt competitiu. Cada esbart participant donà el màxim que tenia. Els nostres dos grups, amb les seves mestres al davant —la Judith de l'Infantil i la Ruth del Juvenil— deixaren el nostre pavelló on es mereixia, amb una qualitat i estil molt per damunt de la resta.

Avui que dem no és gruit. Les dues mestres han aconseguit molivar i perfeccionar els dansaires. Judith Charles (neta del senyor Josep M. Castell, fundador de l'Esbart), mestra del grup Infantil, compareix la seva feina amb l'activitat de dansaire del grup Juvenil, dirigit per la Ruth, que és la nova incorporació que l'Esbart ha fet per desenvolupar l'es-treball que, a partir d'ara, imperarà en el grup Juvenil. Es ventrà i de justícia dir que, gràcies al l'andem mestra-dansaire, s'ha notat un canvi espectacular i contramèlode, i amb nou repertori, i, el que és més important, amb gran satisfacció per part dels Joves. Esperem que en breu puguem parlar d'un nou "Cos de Dansa", Anim a tothom!

No vull tancar aquesta ressenya sense donar les gràcies a totes aquelles persones que de manera moltes vegades anònima, fan possible que s'arribi a perfeccionar els mínims detalls, aconseguint l'èxit en el seu conjunt.

A totes elles, de nou gràcies.

Francoesc Penalba

Roda d'esbarts
Foto: Pablo Pallas

ELS VETERANS I LA SEVA TROBADA

El diumenge 6 d'abril d'aquest 2003 es va realitzar la Trobada de Primavera d'esbarts veterans al Centre Parroquial d'Horta. Hi participaren els esbarts Sagrat Cor, de Guisot; Dansou, de Capelles; el del Casino de l'Hospitalet de Llobregat; el Gaudí, de Granollers, i el grup de Fares de la casa.

L'objectiu de la trobada, com el de trobades anteriors, era el de la convivència agradable entre els diferents grups i el desig de compartir objectius i il·lusions a través de la dansa. Com que era una trobada de Primavera, l'escenari estava guarnit amb garlandes de flors, trencant una mica el negre del teló de fons, i, en un lateral, a més dels diferents estendards s'hi va posar un colom de la pau.

L'excelsent presentació feta pel bon amic Daniel Comas es va iniciar amb la lectura d'un text parlant de PAU, amb la música de fors del Cant del Ocells. A continuació, es van anar presentant els diversos esbarts participants, els dansaires dels quals estaven asseguts al pati de butaques i anaven sortint amb música de gabo, realitzant el primer ball, cosa que va constituir la primera part del programa.

A la segona part, també es va ballar una dansa per grup i, al final, un pavelló de cada esbart va compartir la dansa del "Vano i el Ram", donant mostra de l'esperit de geminar que es preténia manifestar. Val a dir que el fet de realitzar aquest ball va pressuposar un parell d'assajos prèvis perquè el resultat fos una dansa coordinada.

Amb un bon nivell d'assistència de públic, que va sortir de la tarda de dansa força content, i després del repartiment de recordatoris a tots els grups, es va fer un resposó per tots els dansaires, amb un total d'unes 150 persones, durant el qual es va seguir confermant i donant un bon final a una tarda molt agradable.

MAIG MOLT A L'ESBART

S'ets acumula la feina i el mes de maig ha estat d'allò més variat: actuacions a una residència d'avis, a la festa major de l'Hospitalet, al carrer, per la festa del Cor d'Horta; roda d'esbarts, etc. I el dia 1 de juny, el festival de fi de curs. Aquest festival, si no és, hauria de ser el més important de l'any perquè mostra tots els progressos dels diferents grups, al cap de nou mesos de treball.

Partint de la nostra música d'òrbita "espectacle" i sorprenent el públic, aquest any hem aprofitat l'aventura de tenir una nova mestra al grup Juvenil, la Ruth, que balla amb el cos de dansa de l'escola Pegaso, per demanar la col·laboració d'aquest grup. Ens van oferir un repertori de balls armats i interessants, sobretot la "suite de jocs" amb un repic de castanyolers molt ben tocat.

Hem de remarcar l'avaluació tan positiva que està fent el nostre grup Juvenil que ens ha ofert un repertori armat i vistós que ha fet les delícies de tots els espectadors.

El grup preparator, amb una actuació de cinc balls i un vestuari nouvat, va ser molt aplaudit. En fi, tots els grups han estat forçats a l'ajudada. A més, no volem oblidar que la presentació va ser a cura de la nostra Dora Serra que li va donar molt de caliu. Gràcies Dora. Felicitats a tothom!

Marcè Saló

ENTREVISTA

EMÍLIA GARCIA ROJAS
Sòcia núm. 141
Nascuda el 13/1/1937

Us preguntareu per què m'he saltat tants números de la llista de socis entrevistats i us ho explicaré seguidament.

Aquesta vegada farem l'entrevista a una sòcia a qui no pertoca segons l'ordre establert de seguir la numeració pertinent. En té la culpa Montserrat i el seu tren cremallera amb el qual l'Emília té una vinculació especial.

El dia 11 de juny d'aquest 2003 es va inaugurar el nou tren cremallera que havia suspès els seus viatges l'any 1957. Aquesta suspensió era una "mort anunciada" des del fatal dia 25 de juliol del 1953 que va ocórrer un accident que causà vuit morts i un enorme nombre de ferits.

La nostra entrevistada anava en un dels trens cremallera accidentats i ens ha volgut explicar els seus records molt vius encara d'aquell pretèrit dia de Sant Jaume.

Emília: Jo tenia 16 anys i estava molt il·lusionada de poder anar a Montserrat tot acompanyant la meua família vinguda de Ciudad Real. De bon matí, la tieta, la meua cosina i el seu marit i jo esperàvem el tren a l'estació de Sant Andreu. Recordo una parella de promesos que també esperaven pujar a Montserrat a preparar el seu casament que celebrarien a primers d'agost. En arribar el tren ens costà d'encabir-nos-hi perquè era moltíssima la gent que pujava cap a Monistrol i, d'allí, agafar algun tren cremallera. Aquell dia havien posat servei extra per atendre tants i tants de viatgers.

Pujàrem al cremallera a l'estació de Monistrol i jo volia anar al davant de tot per contemplar millor el panorama, però la tieta em féu anar cap a la meitat del vagó, al costat dels meus cosins. Havíem de treure el cap per la finestra per veure com ens enfilàvem muntanya amunt. De sobte, la meua cosina va dir: "El tren de davant nostre està baixant!" "Què dius? No pot baixar. Només hi ha una via. Està pujant." "No, no! Està baixant. Hi ha dos cremalleres que baixen!" En veure com xocaven els dos trens de davant nostre, tothom va començar a xisclar i a bellugar-se d'un cantó a l'altre. Anàvem a xocar! Volem obrir les finestres i saltar del tren... El nostre maquinista, que segur que s'havia adonat del perill, estava fent marxa enrere fins a arribar a una petita esplanada on va frenar en sec i va obrir totes les portes. Tothom saltava.

N'hi havia que queien pel terraplè. Nosaltres també saltàrem just en el moment que el cremallera de davant xocava amb el nostre. Va ser un moment etern! Saltaren ferros i fustes i persones pels aires. La tieta em va tapar la cara amb un jersei perquè no mirés aquell espectacle tan esgarifós. Quan vaig poder-me'l treure, semblava que tot hagués emmudit i passés el desastre a càmera lenta: ferralla, fustam, persones plenes de sang... El nostre vagó havia quedat encastat amb el tren de davant; semblava un cercol, les rodes enlaire, la part davantera on jo volia anar, havia desaparegut. Vaig veure com la tieta treia d'entre les runes aquella noia que anava a preparar el seu casament... Els quatre de la meua família ens abraçàrem tot plorant. Buscàvem el cabàs on portàvem el dinar preparat. Havia volat pels aires amb les finestres i els bancs de fusta... Hi havia un munt de sabates escampades. Semblava impossible que tant de calçat s'hagués extraviat.

Van trigar hores a pujar ambulàncies bombers. Allò era un caos! Metges i infermers improvisats ateníen els ferits. Les botes i ampolles de vi que moltes famílies portaven, juntament amb la vianda per dinar a la Muntanya, serviren per desinfectar ferides. Tothom cridava, plorava, s'ajudava, es consolava...

No tornàrem a casa fins a última hora de la tarda. Patim en pensar que el pare s'hauria assabentat de la desgràcia i ens estaria cercant. Però el pare havia treballat tot el dia i no sabia res. Quan va arribar a casa amb el diari del vespre sota el braç estava serè i tranquil. No havia mirat la terrible capçalera d'aquell diari. Es

el cremallera l'any 1905

el cremallera l'any 2003

va
estabrir un bon patiment. No he oblidat aquell dia terrible. Molt de temps vaig patir d'insomni. Molts anys van passar abans no vaig tornar a pujar a la Muntanyal El pare, que ja havia perdut un fill de disset anys abans que passés aquell accident, va quedar tan afectat que a mi em super-protegia i no volia sentir parlar ni de trens ni d'anades a Montserrat.

Fins aquí els records de l'Emília. A continuació us oferim la crònica dels fets contats per Carles Salmeron i Bosch, en el seu llibre *Història del Cremallera Monistrol-Montserrat*, aquell tren que es va inaugurar el 1892 i que va deixar de funcionar el 1957:

"L'accident del 25 de juliol de 1953 ha arribat a ser tan conegut a casa nostra, que ja quasi forma part de la nostra tradició [...]

Eren les 9.55 quan la locomotora núm. 5 va sofrir una sobtada avaria, i inicià un ràpid descens fins a trobar-se amb el tren que la seguia, que, per estar situat en una corba, no va poder evitar el xoc. La topada va motivar que s'espatllessin diversos mecanismes de la locomotora núm. 3 [...] per sort s'evità un balanç superior de víctimes gràcies a la perícia del maquinista de la locomotora núm. 2, que, en observar el que li queia al damunt, dominà la situació fent marxa enrera i detenint els trens sinistrats en col·locar la velocitat exacta en el moment de la col·lisió.

L'accident produí un total de 8 morts, 16 ferits greus i 106 ferits lleus, la majoria d'aquests darrers produïts pel pànic [...] Segons els diaris de l'època, la catàstrofe produí una commoció a la comarca, i es mobilità de seguida tota la gent per ajudar les víctimes [...]

Segons l'informe oficial elaborat pels enginyers d'Obres Públiques, l'accident no fou a causa del mal estat del material, ni en les instal·lacions, tal com demostrà el fet que cap dels tres combois no descarrilés. Els enginyers inspeccionaren la locomotora sobre el terreny i van poder observar que el regulador estava tancat, la colisa en posició d'avanç i els frens ben serrats fins al punt que s'arribà a trencar la cinta d'un d'ells, així com fortes fregades als tambors de fre, la qual cosa indicava que havien estat accionats [...]"

Dora: Emília, ara ja hem parlat prou d'accidents. Parla'ns una mica de la teva vida.

Emília: Vaig néixer a Horta però passo a viure a Verdum on el pare s'havia construït una casa. Quan va morir el meu germà, als 17 anys, el pare volia tornar cap a Horta on s'hi trobava millor. Va fer una permuta amb una veïna i intercanvià la casa. Ja som a Horta per sempre! Quan em caso amb el Juanjo, vivim pares, tia, àvia i nosaltres dos, tots al carrer de Sant Tomàs. Aquí nasqueren els nostres fills; l'Emília l'any 1960 i els bessons (la Rosa i en Juanjo) dos anys més tard. Erem tanta colla en aquella petita casal Per fi loguem un pis al carrer Maria Paretès:

Dora: Em sembla que vas molt de pressa. Abans de casar-te, què feies?

Emília: De primer, vaig estudiar fins a treure'm el títol de perit mercantil. Vaig treballar, de soltera i de casada; primer, a Hispano Villiers (on feien els cobres biscúter), com a administrativa. Més endavant, faig assegurances per a Catalana d'Occident fins que entro a les escoles Homar a donar classes de taquigrafia, de comptabilitat i de gramàtica castellana. Quan aquestes escoles van plegar, jo volia continuar fent classes d'educació professional administrativa, però tenia la mare malalta, la tieta ja molt vella... Total, que em quedo a casa a tenir cura de la família.

Dora: Ara sí que pots parlar del Juanjo i dels teus fills.

Emília: ... I de Montserrat! Quan ens casem, ja sempre necessitaré l'autorització del pare, pugem a Montserrat a visitar la Moreneta. Han passat els anys, el Juanjo va morir, la Rosa és monja, el fill Juanjo és casat i tinc un nét preciós que es diu Miquel. Ara vivim soles l'Emília i jo en la mateixa casa familiar del carrer Sant Tomàs.

Dora: L'Emília no s'ha separat mai de la vida dels Lluïsos tal com va fer el seu marit.

Emília: He tingut i tinc tants amics en aquesta casa! No me'n puc pas separar. Us estimo massa.

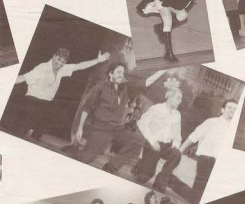
Dora: Gràcies, Emília. Nosaltres també t'estimem.

Dora Serra

FESTES DE SANT LLUÍS

LA NENA S'HA FET GRAN

VISITA A CATALUNYA EN MINIATURA 29/4/2003

VAREM sortir a les deu del matí amb bona puntualitat i molt bon humor per part de tots; el xofer posà la directa, potser un xic massa... i cap a Torrelles de Llobregat. Arribem al nostre destí, la nostra Catalunya en Miniatura, estimada, petita, atapeïda, com és en realitat, però plena de tanta història!

Amb un parell d'hores anem redescobrint i reconeixent d'una manera "aèria" podríem dir, quasi tota la nostra cultura monumental i històrica, des dels segles XI, XII, XIII... fins al XX. Vaig trobar a faltar, potser constància de la Catalunya més antiga de l'edat de pedra, amb algun dolmen o algun poblat ibèric i més representació de l'època medieval, d'alguns castells, que en tenim de molt interessants, encara que destrossats pel nefast rei Felip V. Però de totes maneres, va ser prou interessant. Sobretot penso en els escolars, que s'ho han de passar molt bé descobrint i jugant davant de tota aquella arquitectura. Em va agradar especialment l'escalinata de la catedral de Girona, el monestir de Poblet... Tot i que hi ha algun edifici que amenaça ruïna..., tot plegat fa prou goig. Però, pensant en les paraules de Miquel Martí i Pol: "Tot està per fer i tot és possible", us diré que, si estimem Catalunya, tots hem de fer el que podem per la nostra terra.

Roser Busquets

EXCURSIÓ DE FINAL DE CURS A LES GROGES DE LA FOU (24/5/03)

AQUEST any he anat a l'excursió de final de curs del Centre. Em feia il·lusió i ara la recordo amb gust. Vàrem sortir puntualment. Bon començament, sí senyor! Èrem més de cent persones i necessitàrem dos autocars; eren grans i bonics... Tot finestra, vistes panoràmiques als quatre cantons; es veu que això avui dia és corrent; per a mi és sorprenent; l'últim autocar en què havia viatjat per allà els anys seixanta no era pas així. El nostre destí, els Canyons de la Fou, és un indret meravellós; hi entràrem caminant, amb calma...

Ens havien deixat un casc a cada u; el meu era gros i me l'hauria quedat, però no podia ser; la condició era tornar-lo a la sortida.

Entre altíssimes parets de roca per on regalimava l'aigua, hi creixien falgueres i algunes petites flors de colors, mentre avançàvem la remor de la corrent creïxia, caminàvem sobre una passarel·la de ferro reixat que permetia veure el rec cada cop més gran sota els nostres peus, acabava la remor essent un elixordador soroll tan impressionant que em feia estremir... Avançàvem amb els ulls com taronges sense saber on mirar de tant sorpresos, no volien perdre'ns res... En alguns trams les

parets són tan juntes que hi tocàvem amb les espatlles.

Escollir dinar a Monlló va ser un encert. Ja hi havia estat; sabia que era bonic, el paisatge... l'església que domina tota la vall... i en el restaurant, vistes per tots cantons, canelons molt bons i un vinet que Déu n'hi do.

L'excursió se'm va fer curta... O va ser el dia que se'm va fer curt?

Cada any es fa pel malg una excursió així en agraïment a les professores de la secció de Manualitats. S'ho tenen ben meregut; algunes d'elles fan aquesta activitat des que vàrem començar l'any 1977... Gràcies, senyores, companyes nostres: vosaltres ens feu veure el cantó bonic del fet d'ajudar només perquè sí. Ah! No vull pas oblidar-ho!: els xofers en saben molt. No es varen fer notar. També és d'agrair, oi?

Montserrat Reguart

Les Fougues de la Fou
(Fotoc: magdalena Cabacés)

VIATGE A CANTÀBRIA Del 26 de maig al 3 de juny de 2003

ELS turistes del C.P. d'Horta ja tornem a preparar maletes; ara per anar a Cantàbria. Som el dia 26-5-03 i sortim a les set del matí. Arribem bé al nostre destí, **Isla**.

Dia 27-5-2003. Santander. Hem vist la platja del Sardinero. Amb un trenet hem fet un recorregut pels Jardins de la Magdalena. Hi ha un gran palau. El senyor Bottin és el director del Banc de Santander; crec que tal senyor disposa d'aquell palau i d'alguna cosa més. La catedral és bonica, la ciutat molt senyoriuola.

A la tarda anem a Laredo. Pugem en un vaixell, fins a Santoña. Aquí també han hagut de posar protecció a l'aigua perquè els arribaven mostres de chapapote.

Dia 28-5-2003. Torrelavega. Hem visitat el mercat de vaques i cavalls; n'hem sortit tot "perfumats". A Castañeda hem anat a la catedral, un jola del romànic. Després de dinar, fem camí cap a Bilbao. Visitem el museu Guggenheim.

Dia 29-5-2003. Avui ens hem llevat ben d'hora, ja que el viatge és més llarg. Anem a **Fuente Dé.** Pugem al telefèric que té un desnivell de 700 metres per arribar a l'estació dels Pics d'Europa. Quina meravella en arribar a dalt! Que gran que és el món! I que petit que et sembla davant de tanta grandesa. El temps ens ha acompanyat; ni un petit núvol, el cel blau; quasi no recordo de veure'l així a Barcelona. Després de romandre una bona estona a les altures i de fer algunes fotografies, anem a dinar a Potes. 379! Un recorregut per veure el poble, i ja tornem a Isla.

Dia 30-5-2003. Ja som a l'equador del nostre viatge. Avui anem al parc Cabarceno, on veiem lleons, estruços, girafes, elefants, zebres, un elefant que només tenia dotze dies, óssos... A més dels animals que hi ha, el més curiós és que molts anys enrere allò era una muntanya. Van descobrir que tenia ferro; van explotar-la, i tant de ferro van treure-li que ara han quedat unes muntanyes amb forats. A la tarda fem una sortida paisatgística de la Vega del Pas i del port de Braguia. Avui ens ha sortit la boira.

Dia 31-5-2003. Santillana, per visitar la col·lecció i el museu Regina Caelli. També anem a les coves d'Altamira. No són les autèntiques. Però hem vist la reproducció. A la tarda anem a Comilles, on visitem el palau de Sobrellano, una gran riquesa. Hem vist el capritx de Gaudí. Al jardí hi ha una estàtua de bronze de l'arquitecte, i com que està sol, li hem fet una estona de companyia i ens hem retratat amb ell.

Dia 1-6-2003. Cabezán del Sol i vall de Cabuérniga, Barcena Mayor i Ruante. Barcena Mayor té unes cases molt antigues, però molt ben conservades. Tenen els balcons de fusta i plens de flors. Per allí passa el riu Saja. A la tarda, passeig per la costa Noja. Tot té una gran verdor; les flors semblen tenir més vida. Pertot arreu veus les vaques que pasturen, camps de patates i de farratge per al bestiar. I muntanyes d'eucaliptus grans i de planter, del quals en fan paper.

Dia 2-6-2003 Limpies. Visitem el famós Crist de l'Agonia. Aquest Crist era a Cadis, al convent dels Pares Franciscans. A causa d'unes inundacions, fou salvat per Don Diego, que era fill de Limpies. En morir, deixà en el seu testament que cedia el Crist al seu poble natal, amb la condició que el possessin

Cantàbria
(Foto: Josep Puigbó)

a l'altar major de l'església de Sant Pere. El Sant Pere el posaren al mateix altar, una mica més amunt. Així el Crist presideix. Amb ell hi ha Santa Maria i Sant Joan. Té els ulls mirant cap al cel; sembla que estigui implorant al Déu Pare. Ens han explicat que algunes persones van veure que sagnava i que també suava d'agonia. És de mida natural; la creu fa 2,30 m d'alçada. Té les mans obertes; sembla que vulgui dir: Mireu què m'han fet. Després anem al Santuari de la Virgen Bien Aparecida, patrona de Cantàbria. És petita; fa 12 cm i, amb el pedestal, 21 cm. Té la cara que sembla una nina. Justament avui s'hi celebra una romeria: la festa dels Jubilats de Cantàbria. Més de 800 persones li faran una visita. A la tarda, a Castro Urdiales visitem l'església i la ciutat. Tornem d'hora que les maletes ja esperen que les ordenem.

Dia 3-6-2003. Tornem a casa, contents per tot el que hem vist. (M'oblidava de dir que vam fer una visita a San Vicente de la Barquera; val la pena d'anar-hi.)

Dinem a Saragossa, visitem el Pilar i la Seu; encara ens falta bastant camí a fer.

Donem gràcies perquè hem arribat bé i a bona hora. Fins a la pròxima! Us desitjo un bon estiu a tots plegats.

Pilar Martí

can pualet

fruites i queviures

C./ Tojo, 55
08032 BARCELONA

servei a domicili
Telèfon: 93 429 10 50

e-mail: canpualet@mailpersonal.com

*De què serveix
buscar Déu
en llocs saints,
si en l'heu perdut
és en el teu cor?*
ANTHONY
DE MELLO

MISSATGES I PISTES

ENVIAR missatges i deixar pistes són habilitats importants i útils quan vagis d'acampada. Si vas d'excursió sense mapa, has de deixar un rastre perquè els teus amics sàpiguin per on has passat i perquè tu mateix puguis trobar el camí de tornada.

*Fes una fletxa amb tres pals o branques. Col·loca la fletxa de manera que indiqui la direcció que segueixes.

*Si vols, en un camí que es divideix pots posar aquest altre senyal:

*Aquest senyal vol dir que has de fer mitja volta.

*Dos pals encreuats signifiquen "no passeu".

*Aquest senyal és molt útil. Indica "torneu a casa". Pots fer-lo amb fulles o pedres.

*Una fulla col·locada entre dues pedres, com un entrepà, significa "tesor amagat".

*Una branqueta que travessa una fulla vol dir "seguiu endavant". És un senyal molt pràctic quan el camí és llarg.

*Posa un pal en una branca en forma d'Y (i grega). Col·loca en la punta del pal una fulla que assenyalí el camí que has seguit.

Quan vagis d'excursió és important que respectis el "codi del camp". Dit codi t'indica allò que has de fer i allò que no has de fer per tal que el camp segueixi essent un lloc del qual tothom pugui gaudir.

Què has de fer?:

*Portar, de nit, roba de colors clars per tal que els altres et vegin amb facilitat. Això és molt important si has de caminar per una carretera.

*Tancar sempre les portes en sortir. D'aquesta manera evitaràs que els animals s'escapin.

*Si no hi ha camins, rodejar sempre els camps de cultiu. Passar pel mig dels camps pot fer malbé els cultius. En primavera, sembla que els camps no n'estiguin, de cultivats, però és possible que a la terra ja estiguin germinant les llavors.

*Anar sempre amb compte amb els animals. Cal saber si algun d'ells és perillós; per exemple, la serp.

*Encendre un foc —si en un lloc determinat està permès— amb molt de compte: és molt fàcil que se t'escapi de les mans. Fins i tot els focs més petits poden propagar-se ràpidament.

*Portar el teu gos sempre lligat amb una corretja per evitar que corri per tot arreu i espanti els altres animals.

*Caminar per l'esquerra de la carretera. D'aquesta manera veuràs venir els vehicles en direcció contrària i els seus conductors et veuran millor a tu.

Què no has de fer:

*Abandonar deixalles. Emporta-te-les totes cap a casa. No llençis res als rius, estancs o abeuradors on acostumen a beure els animals.

*Obrir-te camí a través de tancats, filats o murs, perquè si els fas malbé els animals es podrien escapar.

*Molestar els animals. Podrien ferir-se entre ells o fer-te mal a tu.

*Collir fulles ni arrencar plantes. És una activitat destructiva i, en alguns llocs, il·legal.

*Engegar massa fort un aparell de ràdio o de casset. Els sorolls exagerats molesten les altres persones i els animals.

VOCALIA D'ANIMACIÓ INFANTIL

III TALLER DE CUINA INFANTIL

Data: Dissabte 10 de maig de 2003, a les 11 del matí.

Lloc: Sala de Tennis Taula.

Chefs: Marta i Clara Solé, Sònia Basco, Aina i Lala Purroy, Joana Magrans, Manel i Ferran Àvila, i Lluç Vallis.

Caps de cuina: Núria Font, Isabel Coma i Toni Rimblas.

Cap de sala: Pere Solé.

Menú: ENTRETENIMENTS I POSTRES.

Per a l'elaboració del menú, els nostres petits cuiners han demostrat un any més que hi posen ganes (i gana també), i força interès.

Els entrenaments consistien a fer fines figures amb ou dur en forma de "xinès" l'un, i l'altre, que es feia amb taronja, figurava un eriç tot ple de "pinxits" variats.

Tots dos els van realitzar amb molta traça.

Per postres van fer unes delícies de mus de llimona que, vist el resultat, deuen estar realment delicioses, ja que se les van menjar, o beure, allà mateix.

Tot plegat, per passar una estona entretinguda, instructiva, enganxosa i, per damunt de tot, nutritiva.

Bon profit!

Toni Rimblas

TENNIS TAULA

Hem escrit una història de la nostra secció que que podreu llegir en el pròxim butlletí d'Hortavui. Aquí us assabentem de les darreres novetats del grup:

Dins de la nostra història no podem oblidar la figura de Josep Maria Miró, que a més de portar més de 30 anys al nostre club com a jugador, és jutge àrbitre internacional, vice-president del Comitè d'Àrbitres de la Real Federacion Española de Tenis de Mesa i membre del Comitè de Regles de la ITTF (Federació Internacional de Tenis de Taula), havent participat en dues Olimpíades i diversos campionats d'Europa i del Món. L'últim aquest mateix any a París. Cal recordar que ha rebut com a àrbitre, la medalla de bronze al mèrit esportiu, atorgada pel Consejo Superior de Deportes Español, que li fou lliurada per la Infanta Elena.

Actualment tenim 4 jugadors en actiu que porten més de trenta anys federats a la secció de Tennis Taula del CP Horta, són:

Benet Moreno, Jugador i actual responsable de l'àrea economia de la secció.

Josep Maria Miró Jugador i actual responsable de les relacions amb la federació i àrbitres
Jaume Miró, Jugador i actual responsable de l'àrea esportiva

Josep Magrans, Jugador i actual President de la secció.

Finalment i aquest mateix any l'equip de Primera Nacional manté la categoria, en l'última jornada, i l'equip de veterans assoleix el sots-campionat de Catalunya i el cinquè lloc al Campionat d'Espanya.

Josep Magrans i Breu

Flors Dante

Club de Flors
de Catalunya
SOCI N.º 664

C/. Dante Alighieri, 73
Tel. 93 429 95 45
08032 BARCELONA
E-mail: FlorsDante@hotmail.com

TELEFONA
SOCI N.º 1778

*Les tristess
no perduren
quan caminem
vers allò que
sempre hem desitjat.*
PAULO COELHO

SENSE NOM

EL grup juvenil ha organitzat una vetllada teatral on tots els actors i totes les actrius s'han pogut lluir perquè tots tenien la possibilitat de ser protagonistes en algun dels diversos "gags" presentats. N'hi ha hagut algun de fluixet i criticable i d'altres ben reeixits. Ens han agradat, sobretot, les actuacions de les noies que feien de nenes petites. Molt bé!

L'últim número, molt ben aconseguit, recomanaria que el repetissin en properes actuacions, com serà la de la Festa Major al carrer. Tancar l'obra amb el "gag" de la dona maniàtica és una gran troballa.

Felicitats a tot el grup.

Dora Serra

LA NENA S'HA FET GRAN

La nena s'ha fet gran" i la sala s'ha tornat a quedar petita per presenciar la ja tradicional representació *musicoteatral* amb què celebrem les Festes de Sant Lluís.

Un cop més, els aplaudiments generosos del públic han certificat l'èxit de l'empresa. Però per a una Entitat com la nostra aquest triomf material, tangible —tot i la satisfacció que comporta—, no és el més important. Al darrere hi ha altres èxits, menys

vistosos però essencialment més importants, que potser ara és el moment de destacar:

L'èxit és unificar la gran família de socis dels Lluïsos que, provenint de les diferents seccions, decideixen embranchar-se en un projecte comú.

L'èxit és trencar barreres generacionals i omplir a vessar l'escenari de gent de totes les edats, des dels més veterans fins als més menuts.

L'èxit és afavorir la integració social al barri, i rebre amb els braços oberts la col·laboració de persones que sense estar vinculades al Centre —i, en alguns casos, vingudes d'altres contrades—, troben aquí un espai d'acollida.

L'èxit és l'esforç incombustible de tota la gent que passa hores i hores escrivint, assajant, preparant coreografies, confeccionant vestits, muntant l'escenari... En definitiva, de tots els qui aporten el millor de si mateixos per fer que aquesta gran festa sigui possible.

Aquest és l'èxit d'avui, però no ens podem aturar aquí. Hem de fer, també, que sigui l'èxit de demà, i per això cal que no defallim i seguir treballant perquè la il·lusió, com l'espectacle, ha de continuar.

Quim Casals Campmany

EL RACÓ DELS LLUÏSOS

La fotografia del Butlletí nº 75 (abril 2003) és el llum que hi ha al bar, entrant a mà esquerra, al costat dels "dards". El guanyador ha estat:

MARIA FRANQUESA

Endevineu el racó que us presentem ara. Poseu la resposta dins la capsa del bar i guanyeu el premi d'un rodets fotogràfic.

SALA DE LECTURA

ELS DIMARTS AMB MORRIE

Els dimarts amb Morrie és el relat d'una amistat entre un exuniversitari i el seu vell professor.

Mitch, immers en els tràfecs del treball, d'un divorci i dels afanys dels anys de vida productiva, havia gairebé oblidat la promesa de visitar un antic mestre que havia apreciat molt. En saber la greu malaltia de l'ancià, re-emprèn la seva amistat i el dimarts es converteix per a tots dos en "el seu dia", i, així, converteixen aquest temps en noves experiències i incomptables lliçons d'adaptació, d'acceptació d'allò que aporten les noves circumstàncies de cadascú.

L'autor, redactant tot el que succeeix, ens fa entrar en un món de sentiments tendres i ens fa reflexionar sobre la vellesa i la malaltia i acabem creient que tot ha passat molt a prop nostre. El llibre no és gaire llarg i el seu interès fa que el llegim d'una tirada. En acabar, ens adonem que no solament hem llegit un llibre interessant, sinó que hem après una lliçó.

L'autor és Mitch Albán; l'editorial és Ampúries; la versió catalana val 12 euros, i el títol en castellà és *Conversaciones con mi viejo profesor*.

Montse Reguard

LEON, EL AFRICANO

Títol: *Leon, el Africano*.

Autor: Amin Maalouf, llibanès.

Editorial: Alianza Cuatro.

Tema: Al segle XV, quan dos grans imperis lluitaven per dominar el Mediterrani, un home nascut a Granada viurà aventures extraordinàries, atrapat entre Orient i Occident, entre el món cristià i l'Islam. Exiliat a Fes, com molts altres àrabs d'Andalusia, en caure Granada sota el domini dels Reis Catòlics, fa grans viatges comerciant amb diversos països d'Àfrica, illes del Pacífic, etc. És fet presoner per pirates sicilians i fins i tot viu anys a Roma al servei del papa Lleó X i de Juli de Mèdicis.

Opinió: El més interessant d'aquest llibre és, d'entrada, la descripció de Granada i la forma de vida, el refinament, la ciència, l'art, en aquells moments molt superiors als dels cristians, i també la seva fe en el Déu de l'Islam. Més tard, a través dels seus viatges, ens presenta un mosaic de diferents cultures i formes de vida i també les eternes lluites pel manteniment dels privilegis i l'ansia de poder. El llibre està escrit en primera persona i et transmet el seu respecte per la diversitat de costums, de religions, de races, ja que tots tenim arrels comunes que no haurien de servir per enfrontar-nos, sinó per ajudar-nos.

Helena Cassina

La Caseta de l'Alba

*Cortines - Edredons - Roba per a la llar
Confeccions a mida*

Baixada de la Piana, 43-45 - Tel. 93 429 42 91 - 08032 BARCELONA

*El futur té molts noms.
Per als debils, és
inevitable; per als
severans, és allò
desconegut;
per als valents,
és l'oportunitat.*
VICTOR HUGO

AQUEST MÓN TAN NOSTRE

Llegit als diaris aquest segon trimestre del 2.003:

Abril-2003

Terenci Moix, mor als 61 anys. Amb Aiho, aiho, la hora ya llegó. Aiho, aiho, el sol ya se ocultó, l'alegre cantarella de Blancanieves y los siete enanitos, es va iniciar la cerimònia de

comiat civil al Saló de Cent. Malgrat la tristesa ambiental, els acords dels somnis de Disney feien que hi transités un humor que segurament hauria agradat al malaguanyat protagonista.

Les restes mortals de Terenci Moix es traslladaran, després de ser incinerades, al poble egipci de Dair al-Madina, situat a la vall dels Reis, on ell desitjava reposar per sempre. En aquest poble vivien amigament els artesans que pintaven les tombes dels faraons.

Les forces nord-americanes assalten Bagdad.

L'Ajuntament de Barcelona subvencionarà les botigues que retolin en català.

Saddam desafia la coalició i promet la victòria als iraquians.

Les noies riuen una mica més que els nois, fins que creixen.

Les façanes de Barcelona mostren la consciència pacifista de la ciutat amb pancartes en contra de la guerra.

La Creu Roja alerta que les condicions sanitàries a la capital d'Iraq són "terribles".

Fi de règim a Bagdad.

La CIA reconeix que no sap on és el dictador iraquí ni si és viu o mort.

Calixt Bieito es va posar el públic de l'emblemàtic Barbican Theatre de Londres a la butxaca amb l'estrena en català i subtitulat en anglès del seu muntatge de "Macbeth".

E i repte no era fàcil. El Barbican es considera la casa gran de Shakespeare i gairebé tothom coneix aquí de dalt a baix l'obra de l'escriptor anglès més versionat. A més, a la platea hi seien algunes de les vaques sagrades de l'escena britànica, com el director de la Royal Shakespeare Company. El director va haver de convèncer els responsables del Barbican, que veien amb millors ulls només fer la versió en castellà. "Els vaig explicar que vaig concebre l'obra en català per al Romea, que em semblava que no era lògic estrenar-la ara en castellà i ho van entendre".

Bush i Blair anuncien als iraquians una era de llibertat i prosperitat.

Robades o destruïdes 170.000 peces del Museu Arqueològic de Bagdad.

El Papa demana per a l'Iraq una pau basada en la veritat.

La Síndrome Respiratòria Aguda Greu SARS supera els 3.000 casos i la seva mortalitat creix constantment

600.000 catalans participen en la consulta popular

contra la guerra.

L'enllaç del TGV entre Figueres i Perpinyà s'endarrerirà ara fins a l'any 2007.

Bush envia mil experts a l'Iraq perquè busquin armes de destrucció massiva.

La benzineria del número 25 de l'avinguda Paral·lel de Barcelona va estrenar el primer sortidor de combustible ecològic biodièsel de la ciutat i fa que l'oli vagi de la paella al motor del camió. És un carburant ecològic que es produeix a partir d'olis i greixos vegetals i animals i, per tant, es tracta d'una energia renovable i feta a partir de productes naturals. Aquesta matèria primera prové dels bars, restaurants, hotels i indústries del sector alimentari i és un residu difícil d'eliminar a la vegaada que contamina. Contamina menys, no emet CO2 i la incorporació dels residus naturals lubrica el motor i el manté en més bon estat de conservació. També afavoreix la reducció dels sorolls i la durada dels motors.

Mor Nina Simone, una de les cantants de jazz, 'soul' i 'gospel' més conegudes del món.

Mor els 82 anys Josep Maria Vidal, el carismàtic rector de la parròquia de Santa Maria del Pi de Barcelona. Lluitador compromès amb els moviments socials de la seva època. Vidal va donar cabuda; a la seva parròquia, als 300 immigrants que van protagonitzar una llarga i tensa tancada per reclamar "papers per a tothom". A la dècada dels seixanta, i quan dirigia la parròquia de Sant Medir, al barri de Sants, va donar acollida a les reunions clandestines per a la creació de CCOO.

L'OMS "recomana" no viatjar a Pequín i Toronto per la SARS. El govern de Pequín posa en quarantena deu mil ciutadans.

El fum dels vehicles redueix la fertilitat dels cobradors de peatges. Els espermatozoides perden mobilitat. La contaminació atmosfèrica provocada pels vehicles redueix la qualitat del semen.

Maig-2003

El terratrèmol d'Algèria provoca almenys 1.092 morts i 6.782 ferits. Les ones causades pel sísmic malmeten unes 200 embarcacions a les Illes. El port de Maó, a Menorca, el més castigat per la pujada sobtada del nivell del mar.

Després de 20 anys la dibuixant Lola Anglada (Barcelona, 1892-Tiana, 1984), creadora de milers de dibuixos per a infants, entre els quals el popular nen republicà "El més petit de tots", tindrà el museu que s'havia imaginat en deixar el seu fons a la Diputació de Barcelona, a la Casa de la Palmera de Tiana, localitat on l'artista va viure els darrers 25 anys de la seva vida.

La Clínica Lourdes tanca i presentarà la fallida econòmica.

Les hipoteques augmenten els problemes de salut, segons un estudi.

El preu dels pisos augmenta dotze vegades més que el sou en 15 anys.

La Gran Bretanya va descobrir un nou escàndol relacionat amb la medicina. Milers de cervells de persones mortes van ser extirpats i emmagatzemats de forma il·legal durant anys per un grup de metges britànics, els òrgans extirpats corresponien a persones que en vida havien patit alguna malaltia depressiva.

Les extraccions, però, es feien sense el consentiment dels familiars dels difunts.

Per fill! El Barça supera el Benetton (76-65) i obté la seva primera Eurolliga de bàsquet en un Sant Jordi entregat.

Bruce Springsteen va revalidar, un cop més, el seu idil·li amb Barcelona exhibint la seva immensa generositat davant l'admiració de 50.000 persones que omplien l'Estadi Olímpic entregat durant més de dues hores i mitja.

L'ajuntament de Barcelona ajorna la celebració del Jocs Florals per coincidir amb la celebració de la Eurolliga de Bàsquet del Barça. I els poetes no es van oblidar del greuge esportiu que els havien infligit els del ram de la cistella, ni de l'absència de l'alcalde Joan Clos, excusada pel regidor Ferran Mascarell "per motius obvis" electorals. "Il·lustríssim alcalde, absent o present, em veig amb l'obligació moral de mostrar l'estupor que ens aclapara des de fa una setmana pel fet de desposar la celebració dels Jocs Florals d'enguany per la realització d'un acte cultural clarament inferior". Aquest va ser l'inici dels discurs de Josep Palau i Fabre, mantenidor dels Jocs Florals d'enguany. La cosa, però, no va acabar aquí. "La importància dels Jocs Florals, que han vetllat per la supervivència de la nostra llengua i cultura, tot superant períodes tan foscos com els anys de repressió franquista, bé es mereixen un lloc d'honor dins del nostre calendari", va espetar.

L'euro torna a fer història i es cotitza per sobre dels 1,19 dòlars.

L'augment de la participació castiga PSC i CIU i consolida ERC com a tercera força, mentre que ICV recupera el seu espai. Joan Clos de nou, alcalde.

Juny-2003

Festa grossa a Montserrat amb motiu de la recuperació de l'històric ferrocarril.

El primer cremallera de Monistrol a Montserrat, inau-

gurat el 1892, va revolucionar l'accés a la muntanya santa. Fins llavors els fidels que peregrinaven al monestir benedictí hi havien de pujar a peu o bé amb carretes estirades per mules. Personatges com el guardabarrera del pas a nivell i el seu gos ensinistrat Kuki van entrar a la llegenda. La postguerra va portar el declivi al ferrocarril i un greu accident el 1953, en què vuit persones van morir, en va precipitar la clausura, consumada el 1957.

L'Archivo de Salamanca ha destruït el 90% dels documents de Catalunya.

Empreses immobiliàries enganyen llogaters de rendes baixes per aconseguir el desnonament del pis. Els propietaris dels immobles enreden els vells fent-los creure que poden pagar el rebut trimestralment. Després els denuncien per morosos.

Els pares de 1.200 nens demanen a ensenyament que els seus fills puguin estudiar l'Islam a escola.

L'exambaixada d'EUA a Bagdad, de l'arquitecte català, Josep Lluís Sert, aguantava dreta però molt malmesa. Els conductors podran veure la seva infracció a través d'Internet.

Un grup de capellans demanen accelerar el relleu de Carles per un bisbe més "obert".

El Barça vota el canvi total. Joan Laporta és el nou president del club amb un 52,57 per cent dels vots de les eleccions amb més participació de la història.

Critiquen que el nou bisbe de Vic s'hagi imposat sense escoltar l'Església catalana.

El TSJC ratifica la nul·litat de l'actual bandera de Barcelona.

60.000 persones es retroben amb els Stones a l'Estadi Olímpic.

Mor als 96 anys Katharine Hepburn, primera dama de Hollywood.

Els EEUU encara no troben a ningú: Ni les armes químiques, ni les bacteriològiques, ni les de destrucció massiva, ni a Saddam ni al mul·là Omar, ni Bin Laden

Josep Magrans i Breu
jmagrans@uoc.edu

